

Bilag V.

Foreningen af Privatsygeplejersker.

Idet jeg takker for at have faaet Foretræde for det høje Udvalg for mundtlig at fremlægge denne Sag, som jeg anser for af stor Vigtighed for Sygeplejerskerne, skal jeg tillade mig at anføre følgende ganske korte Redegørelse, da jeg gaar ud fra, at min Nærværelse væsentlig er ønsket for at besvare eventuelle Forespørgsler fra Udvalgsmedlemmernes Side.

Anvisning af Arbejdskraft inden for Sygeplejererhvervet foregaar for Øjeblikket dels gennem private Bureauer, hvoraf der for Øjeblikket er ca. 80, dels gennem D. S. R.s Anvisningsbureau. *Afgifterne*, som Sygeplejerskerne betaler ved disse Bureauer, erlægges som procentvise Afgifter af Lønnen, *saa længe paagældende Sygeplejerske er i den anviste Plads* — i Modsætning til f. Eks. Fæstekontorer, hvor kun et bestemt Maksimum for Anvisning kræves, vistnok 8 Kr. en Gang for alle og D. S. R.s Bureauer forlanger 6 pCt. og indbringer aarlig mellem 75 000 og 100 000 Kr. Ved de private Bureauer er Afgifterne en Del større, som Regel 10—12 pCt., men helt op til 25 pCt. af den erlagte Løn, og disse Bureauer anviser Arbejde til ca. det samme Antal Sygeplejersker som D. S. R.s Bureauer. Den samlede Afgift, der saaledes betales af Sygeplejersker om Aaret for Anvisning, beløber sig derfor til omkring 300 000 Kr., Tal, hvis Rigtighed ganske vist er blevet bestridt, men de kan — om ønskes — dokumenteres.

For den enkelte Sygeplejerske vil det sige, at hun aarlig maa erlægge ca. 300 Kr. af sin Løn for at faa Lov til at arbejde, *idet ingen Sygeplejerske for Øjeblikket kan faa Arbejde anvist uden om Bureauerne*.

Dette sidste Forhold er ikke det mindst vigtige.

Jeg skal i denne Forbindelse tilføje, at efter at der er rejst Spørgsmaal om Gennemførelse af et eventuelt Forbud mod den private Anvisningsvirksomhed af Sygeplejersker, er Afgifterne ved flere Bureauer allerede blevet en Del nedsat, saaledes at en Undersøgelse pr. Dato sandsynligvis vil give noget mindre Tal.

Et Forhold, som den sidste Tids Diskussion ligeledes har bragt med sig i forøget Omfang, er Bureauernes Kontrakt med de enkelte Sygeplejersker om kun at lade sig anvise Arbejde gennem dette Bureau; til Eksempel skal jeg nævne, at et Bureau foruden en saadan Kontrakt — som Bureauet i øvrigt ikke vil udlevere Genpart af til Sygeplejerskerne — har en Bestemmelse om, at Sygeplejersken i Tilfælde af Overtagelse af fast Stilling skal betale Afgift af 3 Maaneders Løn, selv om hun melder sig ud af det paagældende Bureau. Dette forannævnte Kontraktforhold medfører *Konsekvenser*, der er lige *saa skadelige for den enkelte Sygeplejerske*, hvis Anvisningsmuligheder naturligvis formindskes — og for *Samfundet*, for hvem Sygeplejerskerne paa denne Maade ikke staar til Disposition i samme Omfang, som hvis Anvisningen centraliseredes i eet Bureau, hvad enten dette maatte være et kommunalt Bureau eller D. S. R. Bureau.

Dette sidste Forhold er ikke mindst vigtigt i et Erhverv, hvor der for Øjeblikket mangler Arbejdskraft.

Efter vor Opfattelse kan der ikke principielt anføres noget som helst til Begrundelse for at holde Sygeplejererhvervet uden for den Lovgivning, der er Tale